

# РЕШЕНИЕ

№ 4562

гр. София, 04.02.2026 г.

## В ИМЕТО НА НАРОДА

**АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 60 състав, в**  
публично заседание на 27.11.2025 г. в следния състав:

**СЪДИЯ: Георги Терзиев**

при участието на секретаря Паола Георгиева, като разгледа дело номер **9275** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на Дял трети, Глава десета, Раздел първи от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/, във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба от Б. С. Б. срещу Решение № 1040-21-14 от 15.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. - град, в частта, с която е отхвърлена жалбата му срещу Разпореждане № РВ-3-21-01601227/05.06.2024 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/. С последното е разпоредено да възстанови на основание чл.114, ал.1 от КСО недобросъвестно получено парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53, ал. 2 от КСО за периода от 01.04.2023г. до 03.12.2023г. вкл. в размер на 6961.71 лв., от които 6283.33 лв. - главница и 678.38 лв. - лихва, начислена до датата на постановяване на разпореждането.

В жалбата се навеждат доводи за незаконосъобразност и се иска отмяна на оспорения административен акт. Жалбоподателят навежда аргументи, че сумите са добросъвестно получени от него и не следва да се иска тяхното възстановяване на НОИ. Според жалбоподателя, неправилно е прието, че неоснователно му е изплатено парично обезщетение за отглеждане на малко дете. Твърди, че не е вярно твърдението, че Г. С. - Б. не е започнала ново осигуряване, тъй като същата има сключен договор с Европейска институция в Л. от 16.05.2022 г. до 15.05.2027 г. и е осигурена в Общата здравноосигурителна схема /ОЗОС/ на институциите на Европейския съюз. Цитира Решение на съда на ЕС /седми състав/ от 18.04.2024г. по дело С- 195/23, според което когато длъжностно лице, срочно нает служител или договорно нает служител е на служба в държава, в която по силата на нейното законодателство трябва да се осигурява по задължителна

схема за здравно осигуряване, дължимите на това основание вноски се заплащат изцяло от бюджета на институцията, към която принадлежи заинтересованото лице и в този случай се прилага член 22. Счита, че оспореният административен акт е издаден не само при допуснати процесуални нарушения и в нарушение на материалния закон, но и в разрез с целта на закона. Посочва, че обезщетението по чл.53, ал.1 и 2 от КСО има за цел да обезвъзмезди посочените в КСО осигурени лица за периода, за който същите са се лишили от трудови доходи с оглед ползван отпуск по чл.164 от КТ за отглеждане на дете до 2-годишна възраст. Според жалбоподателя, лишаването от това обезщетение е аргумент за недобросъвестното му получаване, предвид липсата на подадена декларация за промяна в обстоятелства, които според него не водят до загубване на това право, може да бъде определено като акт, излизащ от кръга на социалните дейности, регулирани е разпоредбите на КСО. В съдебно заседание и по съществото на спора жалбоподателят редовно призован, не се явява, представлява се от адв. З. О., която поддържа жалбата и моли съда да я уважи. Претендира разноски, представя списък.

Ответникът по жалбата-Директорът на ТП НОИ-С.-град, чрез процесуалния си представител юрк. М. твърди, че жалбата е неоснователна и като такава следва да бъде отхвърлена. Поддържа, че оспореният административен акт е законосъобразен и съдържа фактическите и правни основания за неговото постановяване. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение.

Съдът, като прецени поотделно и в съвкупност събраните по делото доказателства, становищата на страните и съобрази приложимия закон, намира за установено от фактическа страна следното:

От доказателствата по делото безспорно се установява, че от осигурителя „Арепо ЕООД”, ЕИК[ЕИК] за Б. С. Б., в качеството му на баща на К. Б. Б., в ТП на НОИ - С.-град е представено Удостоверение по образец съгласно приложение № 10 към чл. 9, ал. 1 от Наредба за паричните обезщетения и помощи от държавното обществено осигуряване /НПОПДОО/ е данни относно правото на парично обезщетение за отглеждане на малко дете на основание чл. 53, ал. 2 от КСО за периода от 29.11.2022 г. до 03.12.2023 г. вкл., за който има разрешен отпуск по чл.164, ал.3 от Кодекса на труда /КТ/ със заповед № 003/25.11.2022 г., по представено на осигурителя Заявление - декларация вх.№ 3 от 25.11.2022 г. /по образец съгласно приложение № 7 към чл. 4, т. 6 от НПОПДОО, в което е декларирано, че правоотношението/осигуряването на майката на детето не е прекратено/.

Със заявлението-декларация по образец съгласно приложение № 7 към чл. 4, т. 6 от НПОПДОО, Б. Б. е декларирал, че правоотношението/осигуряването на Г. Д. С.- Б. - майка на детето К. Б. Б., не е прекратено.

В образца на Заявление-декларация за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на дете до 2-годишна възраст на основание чл. 53 от КСО (приложение № 7 към чл.4, т.6 от НПОПДОО), представено от лицето на осигурителя за изплащане на паричното обезщетение, изрично е посочено, че заявителят е запознат, че в срок от 3 работни дни от промяна в декларираните обстоятелства се задължава да подаде ново заявление - декларация, като при неизпълнение на това задължение носи административнонаказателна отговорност по реда на чл. 349 от КСО и съгласно чл.114. ал.1 от КСО следва да възстанови неправомерно полученото по негова вина обезщетение заедно с дължимата лихва.

По реда на НПОПДОО на Б. С. Б. е изплатено парично обезщетение отглеждане на малко дете за

периода от 29.11.2022 г. до 03.12.2023 г. вкл., за 252 работни дни в размер на 9467.88 лв.

При осъществен последващ контрол върху изплатени парични обезщетения от ДОО е извършена проверка в Регистъра на трудовите договори и Регистъра на осигурените лица в информационната система на НОИ, при която е установено, че Г. Д. С.- Б. е с прекъснато осигуряване като самоосигуряващо се лице чрез АГЕНЦИЯ ЗА ПРЕВОДИ „ПРОЛИНГВА-БГ“, ЕИК[ЕИК], считано от 01.04.2023 г. /лист 38 от делото/, като липсват данни за започване на ново осигуряване или подадено уведомление за сключен трудов договор след 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. - навършване на 2-годишна възраст на детето.

По данни от информационната система на НОИ, от осигурителя „Арепо ЕООД“, ЕИК[ЕИК], няма представено в ТП на НОИ - С.-град Удостоверение по образец /приложение № 10/ за настъпилата промяна на декларираните от Б. С. Б. с представеното на осигурителя заявление-декларация от 25.11.2022 г. за изплащане на парично обезщетение за отглеждане на дете до 2-годишна възраст обстоятелства, а именно за прекратяване от 01.04.2023 г. на осигуряването на майката Г. С.- Б. до 03.12.2023 г. /периода до навършване на 2-годишна възраст на детето К. Б./.

С оглед на установеното, с Разпореждане № РВ-3-21-01601227/05.06.2024г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от КСО е разпорежено Б. Б. да възстанови на основание чл.114, ал.1 от КСО недобросъвестно полученото парично обезщетение за отглеждане на малко дете по чл. 53, ал. 2 от КСО за периода от 01.04.2023 г. / датата на прекъсване осигуряването на майката/ до 03.12.2023 г. /навършване на 2-годишна възраст на детето К. Б./.

С жалба вх. № 1012-21-1419/13.12.2024г. на Б. С. Б. е оспорил разпореждането по административен ред.

С жалбата са приложени копие на удостоверение за задължително здравно осигуряване по Обща здравноосигурителна схема на институциите на ЕС /ОЗОС/, издадено на 11.12.2024 г. /л.20 гръб/ и документ/уверение от 10.12.2024 г. от Център за преводи в Л. с превод на български език относно статута на Г. С. като договорен агент, функция преводач, с продължителност на договора от 16.05.2022 г. до 15.05.2027 г., с потвърждение, че г-жа С. се осигурява в схемата за социална сигурност на ЕС без прекъсване от назначението ѝ в Центъра за преводи./л.22-23/. /Документите са приложени и към жалбата до АССГ/.

С Решение № 1040-21-14 от 15.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. - град е отхвърлил жалбата като неоснователна по съображения, че майката на детето не е било осигурено лице за „общо заболяване и майчинство“, като е изложил подробни мотиви. Решаващият орган не оспорва удостоверение за задължително здравно осигуряване по Обща здравноосигурителна схема на институциите на ЕС /ОЗОС/, издадено на 11.12.2024 г. и документ/уверение от 10.12.2024 г. от Център за преводи в Л.. Прието е, че тези доказателства не удостоверяват, че Г. Д. С.-Б. е осигурявана за риска „общо заболяване и майчинство“. В резултат решаващият орган е приел, че за периода 01.04.2023 г. - 03.12.2023 г. Г. Д. С.-Б. - майка на детето, не е имала качеството на осигурено лице по смисъла на КСО, имащо право на парично обезщетение за отглеждане на малко дете, тъй като осигуряването ѝ като самоосигуряващо се лице е прекратено и същата не е осигурена за риска „общо заболяване и майчинство“.

Прието е, че неотнормено към преценка правото на парично обезщетение по чл.53 от КСО е

обстоятелството, че Г. Д. С.-Б. е имала сключен договор с Европейска институция в Л. от 16.05.2022 г. до 15.05.2027 г. и е осигурена в Общата здравноосигурителна схема ОЗОС на институциите на Европейския съюз, доколкото същото касае ползването на здравноосигурителни права, свързани с ползване на медицински услуги.

С решението е прието, че няма данни за започване на ново осигуряване или подадено уведомление за сключен трудов договор след 01.04.2023 г. до навършване на 2-годишна възраст на детето на 03.12.2023 г., като Г. С. не е осигурена за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. вкл., както и че е налице хипотезата на чл.114, ал.1 от КСО, а именно, че има недобросъвестно получени суми за осигурителни плащания, които следва да се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113. Прието е, че е налице „недобросъвестност“.

Предвид описаната фактическа обстановка, съдът достига до следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата:

Жалбата е депозирана от активно процесуално легитимирано лице, чиито права и законни интереси са засегнати от оспорения административен акт. Правото на оспорване е реализирано от жалбоподателят в рамките на законоустановения 14- дневен преclusивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, като съответства на изискванията на закона за форма и съдържание. Предвид това съдът приема, че жалбата е процесуално допустима и подлежи на разглеждане по същество. Разгледана по същество жалбата е основателна.

Оспореният административен акт - Решението на Директора на ТП на НОИ-С.-град, е постановен от материално компетентен орган, в изискуемата от закона форма, при спазване на административнопроизводствените правила. Процесното разпореждане е издадено в хода на административно производство, което е приключило с постановяване на предвидения 114, ал. 3 от КСО административен акт от компетентен орган - длъжностното лице, на което е възложено ръководството на контрола по разходите на ДОО при ТП на НОИ - С.-град.

По материалната законосъобразност на акта:

На основание чл. 164, ал. 1 от Кодекса на труда (КТ) след използване на отпуска поради бременност, раждане или осиновяване, ако детето не е настанено в детско заведение, работничката или служителката има право на допълнителен отпуск за отглеждане на първо, второ и трето дете до навършване на 2-годишната му възраст и 6 месеца за всяко следващо дете. С, ал. 3 е предвидена възможност отпускът по, ал. 1 със съгласието на майката (осиновителката) да се разреши на бащата (осиновителя) или на един от техните родители, когато работят по трудово правоотношение. За лицето по чл. 164, ал. 3 от КТ, ползващо допълнителния платен отпуск за отглеждането на малко дете вместо майката, възниква правото по чл. 53, ал. 2 от КСО на месечно парично обезщетение в размер, определен със Закона за бюджета на държавното обществено осигуряване.

По делото не се формира спор по установените факти. Спорът в случая е от правен характер, като касае две основни спорни обстоятелства:

Първо: Дали Г. Д. С.-Б. имайки сключен договор с Европейска институция в Л. за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. и е осигурена в Общата здравноосигурителна схема ОЗОС на

институциите на Европейския съюз, може да се приеме, че е осигурявана за риска „общо заболяване и майчинство“ / е била осигурено лице по см. § 1, т. 3 от ДР на КСО/ и има право на парично обезщетение за отглеждане на малко дете.

Второ: Дали жалбоподателят е „недобросъвестен“ при получаването на паричното обезщетение за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г.

По първият от релевантните за правилното решаване на спора въпроси - качеството на осигурено лице на Г. Д. С.-Б. за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. следва да се посочи, че съгласно § 1, т. 3 изр. III - то от ДР на КСО самоосигуряващите се лица се смятат за "осигурени лица" за времето, през което са внесени дължимите осигурителни вноски. По делото е безспорно установено, от събраните писмени доказателства и не е опровергано обстоятелството, че за Г. Д. С.-Б. липсват внесени осигурителни вноски за фонд ДОО за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. включително. От друга страна безспорно установено обстоятелство е, че за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. включително, когато е изплащано на жалбоподателя обезщетението по чл. 53, ал. 2 от КСО, майката на отглежданото малко дете, е имала сключен договор с Европейска институция в Л. от 16.05.2022 г. до 15.05.2027 г. и е осигурена в Общата здравноосигурителна схема /ОЗОС/ на институциите на Европейския съюз.

Г. Д. С.-Б. има сключен договор с Европейска институция в Л. от 16.05.2022г. до 15.05.2027г. и същата е осигурена в Общата здравноосигурителна схема на институциите на Европейския съюз.

„Когато длъжностно лице, срочно нает служител или договорно нает служител е на служба в държава, в която по силата на нейното законодателство трябва да се осигурява по задължителна схема за здравно осигуряване, дължимите на това основание вноски се заплащат изцяло от бюджета на институцията, към която принадлежи заинтересованото лице. В този случай се прилага член 22“ - РЕШЕНИЕ НА СЪДА на ЕС (седми състав) 18 април 2024 година по дело C-195/23. „В. Съдът е постановил, че член 14 от Протокола и разпоредбите на Правилника в областта на социалното осигуряване изпълняват по отношение на длъжностните лица на Съюза функция, аналогична на тази на член 11 от Регламент № 883/2004, която се изразява по-специално в забрана за длъжностните лица да участват в различни схеми за социално осигуряване (вж. в този смисъл решение от 10 май 2017 г. de Lobkowicz, C-690/15, EU:C:2017:355, т. 45).

С Решение на Съда (седми състав) от 18 април 2024 г. (преюдициално запитване от Tribunal du travail francophone de Bruxelles — Б.) — GI/Partena, Assurances Sociales pour Travailleurs Indépendants ASBL (Дело C-195/23 ( 1 ), Partena) (Преюдициално запитване — Социално осигуряване — Длъжностни лица на Европейския съюз — Протокол (№ 7) за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз — Задължително осигуряване по социалноосигурителната схема на институциите на Европейския съюз — Длъжностно лице на Съюза, което упражнява допълнителна професионална дейност като самостоятелно заето лице — Задължение за плащане на социалноосигурителни вноски, предвидено в законодателството на държавата членка, в която се упражнява тази дейност) (C/2024/3431) е прието:

Диспозитив 10.6.2024 г.:

Член 14 от Протокол (№ 7) за привилегиите и имунитетите на Европейския съюз, принципът на прилагане само на една социалноосигурителна схема, установен в Регламент (ЕО) № 883/2004 на

Европейския парламент и на Съвета от 29 април 2004 година за координация на системите за социално осигуряване, и принципът на лоялно сътрудничество, закрепен в член 4, параграф 3 ДЕС, трябва да се тълкуват в смисъл, че не допускат законодателство на държава членка, което изисква длъжностно лице на Европейския съюз, което упражнява като преподавател допълнителна професионална дейност на територията на тази държава членка, да се осигурява по социалноосигурителната схема на посочената държава членка.

Следователно национална правна уредба, като разглежданата в главното производство, въз основа на която върху доходите на длъжностно лице на Съюза се начисляват социални вноски и удържки, предназначени конкретно за финансирането на схемите за социално осигуряване на съответната държава членка, нарушава изключителната компетентност, възложена на Съюза както с член 14 от Протокола, така и със съответните разпоредби на Правилника, по-специално тези, които уреждат задължителните вноски на длъжностните лица на Съюза за финансирането на социалноосигурителната схема.

Освен това е налице опасност тази правна уредба да накърни равното третиране на длъжностните лица на Съюза и по този начин да разубеди желаещите да упражняват професионална дейност в институция на Съюза, при положение че някои длъжностни лица бъдат принудени да правят вноски не само към общата социалноосигурителна схема на институциите на Съюза, но и към национална схема за социално осигуряване.

От това следва, че единствено законодателят на Съюза е компетентен да определя по свое усмотрение обхвата и условията за прилагане на разпоредбите в областта на социалното осигуряване, що се отнася до последиците, които те пораждат, и до лицата, за които се прилагат.

От друга страна, Правилникът, който има всички характеристики, предвидени в член 288 ДФЕС, е задължителен в своята цялост и се прилага пряко във всички държави членки, поради което спазването на неговите разпоредби е обвързващо и за държавите членки (решение от 16 ноември 2023 г., *Acerta* и др., C-415/22, EU:C:2023:881, т. 35 и цитираната съдебна практика).

В този контекст от член 72, параграф 1 и член 73 от Правилника следва, че всяко длъжностно лице и всеки срочно нает служител в институция на Съюза са здравно осигурени от деня на постъпването си на служба.

Всъщност, макар държавите членки да запазват компетентността си да организират системите си за социално осигуряване, при упражняването на тази компетентност те все пак трябва да спазват правото на Съюза, включително разпоредбите на Протокола и на Правилника, отнасящи се до правилата в областта на социалното осигуряване, уреждащи правното положение на длъжностните лица на Съюза (вж. в този смисъл решение от 16 ноември 2023 г., *Acerta* и др., C-415/22, EU:C:2023:881, т. 43 и цитираната съдебна практика).

Всъщност е налице опасност тази правна уредба да накърни равното третиране на длъжностните лица на Съюза и по този начин да разубеди желаещите да упражняват професионална дейност в институция на Съюза, при положение че някои длъжностни

лица бъдат принудени да правят вноски не само към социалноосигурителната схема на институциите на Съюза, но и към национална схема за социално осигуряване (вж. в този смисъл решение от 10 май 2017 г., *de Lobkowicz*, C-690/15, EU:C:2017:355, т. 47).

Налага се извода, че оспореният административен акт е издаден в нарушение на материалния закон и в разрез с целта на закона. Обезщетението по чл. 53, ал. 1 и ал. 2 от КСО има за цел да обезвъзмезди посочените в КСО осигурени лица, за периода за който същите са се лишили от трудови доходи, с оглед използван отпуск по чл. 164 от КТ за отглеждане на дете до 2 годишна възраст. Лишаването на лицето от това обезщетение, за целия процесен период, с аргумент за недобросъвестното му получаване, предвид липса на подадена декларация за промяна в обстоятелства, които обстоятелства не водят до загубване на това право, може да бъде определено като акт, излизащ от кръга на социалните дейности, регулирани с разпоредбите на КСО.

Дори да се приеме, че Г. Д. С.-Б. не се явява осигурено лице по см. на § 1, т. 3, изр. III-то от ДР на КСО, доколкото за същата липсват внесени осигурителни вноски за фонд ДОО за период от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. и липсват предпоставки за изплащане на обезщетението по чл. 53, ал. 2 от КСО това не е достатъчно за издаване на административния акт по чл. 114, ал. 3 от КСО, доколкото осигурителният орган е обосновал дължимостта на възстановяването на платените суми поради „недобросъвестност“ на получило го лице.

Настоящия съдебен състав не приема, че е налице „недобросъвестност“, поради факта, че жалбоподателят е знаел, че майката на детето работи в европейска институция - Център за преводи в Л. и има задължително здравно осигуряване по Обща здравноосигурителна схема на институциите на ЕС /ОЗОС/, издадено на 11.12.2024 г. и уверение, че г-жа С. се осигурява в схемата за социална сигурност на ЕС без прекъсване от назначението ѝ в Центъра за преводи за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г.

В тази насока е необходимо да се посочи, че за да бъде задължено лицето, получавало осигурителните плащания да възстанови същите не е достатъчно установяването на неоснователното им получаване. Задължението за връщане възниква в случаите, когато получилият е действал недобросъвестно, тъй като само недобросъвестно получените суми за осигурителни плащания се възстановяват от лицата, които са ги получили, заедно с лихвата по чл. 113, съгласно чл. 114, ал. 1 КСО. Изрично в тази насока чл. 114, ал. 2 КСО въвежда правилото, че добросъвестно получени суми по осигурителни плащания не подлежат на връщане от осигурените лица, с изключение на случаите по чл. 42, ал. 2, чл. 54е и при прилагане разпоредбите на международни договори, по които страна е Република България, в които случаи възстановяването им е без лихва до изтичането на срока за доброволно изпълнение. Под недобросъвестност по смисъла на чл. 114, ал. 1 от КСО следва да се разбира знанието или задължението за знание на получило осигурителното плащане, че последното не му е дължимо. В случая жалбоподателят не е укрил факти и е представил всички относими документи във връзка с придобитото право на обезщетение в размера по чл. 53, ал. 2 от КСО. Проява на недобросъвестност би била налице, ако Б. Б. бе подал невярна информация относно релевантните за осигурителните плащания обстоятелства или бе затаил такава. Анализът на установените обстоятелства във връзка с осигурителния статус на майката

Г. Д. С. - Б. не водят до извод за недобросъвестно поведение на бащата-жалбоподател, изразяващо се в съзнателно укриване на правно-релевантни факти. В разглеждания случай се установява, че за целия период от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. Г. Д. С. - Б. е работила в европейска институция - Център за преводи в Л. и има задължително здравно осигуряване по Обща здравноосигурителна схема на институциите на ЕС /ОЗОС/, издадено на 11.12.2024 г. и допълнително е удостоверено, че г-жа С. се осигурява в схемата за социална сигурност на ЕС без прекъсване от назначението ѝ в Центъра за преводи за периода от 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г.

За жалбоподателят, не е налице нито задължението, нито възможност да преценява осигурителния статус на основното правоимащо лице, доколкото в случая се касае за правоотношения между осигуреното лице и осигурителния институт, още повече, че се касае за европейска институция. По делото липсват данни, че ползващият отпуска е знаел, че липсват внесени осигурителни вноски за фонд ДОО за периода от м. 01.04.2023 г. до 03.12.2023 г. вкл. за Г. Д. С. - Б. в качеството ѝ на служител в европейска институция, където има доказателства, че лицето е осигурявано. Добросъвестността се предполага до доказване на противното. Недобросъвестното поведение на лицата в хипотезата на чл. 114, ал. 1 КСО следва да бъде доказано, което в случая не е извършено от органите на ТП на НОИ-С.-град, които носят доказателствената тежест да обосноват фактическите констатации в оспорения административен акт.

Настоящият съдебен състав не констатира никакви недобросъвестни действия от страна на жалбоподателят, които биха могли да обосноват приложението на чл. 114, ал. 1 от КСО, такива мотиви не са изложени и от длъжностни лица при НОИ. Добросъвестността не е дефинирана легално в разпоредбите на КСО, но тя е налице, когато осигуреният е със съзнанието и субективно отношение, че сумите му се дължат. Това отношение може да се дължи на неправилно преценка, както на фактите, така и на правото, което обаче е без значение за наличието на добросъвестността. В случая недобросъвестност по никакъв начин не се установява и доказва от наличните по делото доказателства.

В разпоредбата на чл. 5 от НПОПДОО е регламентирано, че в срок до 3 работни дни от промяна на обстоятелствата, свързани с изплащането на паричните обезщетения, осигурените лица представят нова декларация или заявление-декларация и съответните доказателства към нея. За всеки документ по чл. 5, както и при промяна в ползването/прекратяването на законоустановен отпуск и/или прекратяване на правоотношението/осигуряването осигурителите, техните клонове и поделения и осигурителните каси представят в НОИ ново удостоверение по образец съгласно приложение № 9 или ново удостоверение по образец съгласно приложение № 10 с данни относно промяната в обстоятелствата, свързани с изплащането на обезщетението.

Следва да се отбележи, че в настоящия случай, неподдаването на декларация съобразно горните разпоредби не води до недобросъвестност, а е основание единствено за налагане на административна санкция.

По изложените съображения съдът намира жалбата за основателна, поради което решението на директора на ТП на НОИ-С.-град и потвърденото с него разпореждане



следва да бъдат отменени.

При този изход на спора жалбоподателят има право на разноси. В хода на производството, по делото е представен списък на разноските с посочен заплатен адвокатски хонорар в размер на 600 лева и е заплатена държавна такса в размер на 10 лева. Ето защо следва ответника да бъде осъден да заплати на жалбоподателя разноси за адвокатско възнаграждение и ДТ в размер общо на /610.00 лева/ 311,89 евро .

Предвид горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, АССГ, 60 състав,

## **Р Е Ш И:**

**ОТМЕНЯ** Решение № 1040-21-14 от 15.01.2025 г. на директора на ТП на НОИ С. – град и потвърденото с него Разпореждане № РВ-3-21-01601227/05.06.2024 г. на длъжностно лице по чл. 114, ал. 3 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

**ОСЪЖДА** ТП на НОИ С. – град да заплати на Б. С. Б., ЕГН: [ЕГН] разноси в размер на 311,89 /триста и единадесет евро и осемдесет и девет цента/ евро.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в четиринадесет дневен срок от съобщаването на страните за неговото изготвяне.

СЪДИЯ: